

Izhaja vsaki četrtek ob 11. uri dopoldne. Rokopisi se ne vračajo. Nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Cena listu znaša za celo leto 4 krone, za pol leta 2 krome. Za manj premožne za celo leto 3 krone, za pol leta K 1-50. Za Nemčijo je cena listu 5 K, za druge dežele izven Avstrije 6 K.

Rokopise sprejema uredništvo v Gorici, dvorišče sv. Hilarija št. 7.

Naročnino in naznanila sprejema upravništvo v Gorici, Semeniška ulica št. 16. Posamezne številke se prodajajo v tobakarnah v Šolski ulici, Ninski ulici, na Josip Verdijevem tekalšču nasproti mestnemu vrtu in na Korenjskem bregu (Riva Corno) št. 14 po 8 vin.

Oglasi in poslanice se računijo po petih vrstah, in sicer: če se tiska enkrat 14 vin., dvakrat 12 vin., trikrat 10 vin. Večkrat po pogodbi.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Ivan Bajt v Gorici.

Tiska „Narodna tiskarna“ (odgov. J. Marušič) v Gorici.

Kdo napada duhovščino?

Nedavno se smo objavili navodilo, katero so dali framasoni za svoje člano. To navodilo članom framasonske družbe med drugim nalaga: „Okrivajte napake duhovnikov! Vsi bratje in sestre, bodite kakoršnegakoli stanu, ste dolžni objaviti vse napake in prestopke duhovščine da se uniči njih avtoriteta itd.“ To navodilo framasonov se, kakor dokazujejo dojanja, vserod vestno in natančno izvršuje. V vseh državah, med vsemi narodi liberalno, protikotoliško časopisje pred vsem in z vsemi močmi napada kotoliško duhovščino. Protestantovske pastirje, judovske rabine puščajo v miru. A liki lovski psi stikajo liberalni voluni za napakami in progreski katoliških duhovnikov, jih na dolgo in široko razobešajo po svojih listih, ter pregrehe posameznikov podlikajo celemu stanu, češ, vsi duhovniki so taki. Tem načinom hočejo katoliškim narodom vzeti zaupanje do katoliškega duhovstva ter tako iz srca izrovati jim vero.

Toda vse napadanja in blatenje katoliške duhovščine se razblini v prazen nič, ako uvažujemo posebno dve dejstvi. Kdo so oni, ki blatijo in grde katoliški duhovski stan? Niso verni, vzgledni kristijani, marveč židje in njih hlapčoni. Odpadniki, brezverci, ljudje, ki so že davno zavrgli katoliško vero, katerih načela in nameni so nemoralni. Ljudje, katerih življenje spričuje njihovo propadlost, vodijo in pišejo liste, ki posebno napadajo katoliško duhovščino. Tudi v Slovincih liberalci, kot ponižni slugi židovsko-framasonske klike, dan za dnem napadajo in obrekujejo slovensko duhovščino. Ljudje, ki so kradli srebrne žlice po farozih, kradli denar iz cerkvenih pušic, kradli knjige, svrtnike in dežnike, katerim se še poznajo na rokah znaki žandarmerijskih verig, ljudje, ki so si s svojimi nečednim življenjem prisluzili „častni“ naslov: „slovenskih Wolf“ov, se pred vsem odlikujejo po napadih na slovensko duhovščino. Take „častite“ in „moralne“ osebe nastopajo v

Slovincih kot sodniki slovenske duhovščine. Napadom takih „poštenjakovičev“ naj slovensko ljudstvo veruje?

Značilno je tudi drugo dejstvo, katero tako v preteklosti kakor v sedanjosti opazujemo pri nasprotnih katoliške duhovščine. Oni namreč napadajo, blatijo in obrekujejo pred vsem duhovnike, ki so zvesti cerkvi, zvesti svojemu poklicu, dočim res nevedni duhovniki, duhovniki-odpadniki najdejo milost v njihovih očeh. Le par zgledov. Že Judež, izdajalec, je našel milost pri farizejih. Vsi drugi apostoli, zvesti svojemu Gospodu, morali so v ječe, okove in v smrt. Arij, odpadnik in krivoverec je bil v veliki milosti pri tedanjih knezih in mogotcih, celo pri samem cesarju. Atanazij, veliki cerkveni učenik, pa je moral ponovno iti v prognanstvo. Anglički kralj Henrik VIII. je tiral na morišče cerkvi zveste škofe in duhovnike. Nad 4000 jih je pod krvnikovo sekiro dalo življenje za vero. Oni pa, ki so odpadli od katoliške cerkve je obdaril z bogastvom in jim podelil častne službe. Za časa francoske revolucije in nemškega kulturnega boja se je isto ponavljalo. In dandanes se godi ravno isto. Duhovnik, ki se izneveri cerkvi, je vedno dobrodošel onim, ki napadajo cerkev in duhovščino. Z največjim veseljem ga sprejmejo v svojo sredo, in čez noč postane tak odpadnik vzor poštenjaka. In slovenski liberalci se v tem niti za las ne razlikujejo od drugih. Grde in sramotijo duhovski stan, niti poštenega lasu ne pustijo na duhovniku. A duhovnike, ki so se izneverili cerkvi, ki so odpadli, sprejemajo v svojo sredo, jih nastavljajo v uredništva svojih listov, za nje celo na stroške davkoplačevalcev ustanavljajo nove službe, da jih preskrbujejo.

Taki so ti liberalni napadovaleci duhovske časti, takova je njihova doslednost. Slovensko ljudstvo pa tudi spoznava te „poštenjakoviče“, zato tudi njih napadi nimajo in ne bodo imeli zaželjenih uspehov.

tu? Pe muorde je dovji muož!“ zago-druja nekdo.

Joj, kako je vse pretreslo!

„Pa ne prav dovji muož, da b'ga feda-mank“, pravi drugi in pogleda plano okoli sebe.

„Ho, hó — to je taca, taca pravim“, in Šanček je pokazal drug sled — medvedjo tace v blatu.

„Oj, huderja, kak ris, ali kaj?“

„Kej ris, medvid bo to, medvid. Enkrat smi ga vidou žoga v mesti jen gih take lopate je jemou, kokr se to vidi. Huj, grozen je, grozen! Grd, kosmat, velik, ja vam je pravm možaki, zverina pe takar“, razkladal je Šanček.

Vsi so lezli v strahu naprej.

Pa zasumi nekaj tam v grmovju — „ojoj“ — in že so jo pihali vsi nazaj — naravnost domov — —.

Drugi dan je vse vrelo po vasi.

„M dved, medved!“

Kdor je kaj znal o medvedu, vse je prišlo prav, naj si bode že resnica, ali tudi biž.

Pa je šel Šanček k gozdarju in mu menceal s klobukom v roki:

„Gaspit, an medvid je tougr na Uorliver an medvid. Jojzs, jest sin uos

Čast dr. Tume pred porotniki.

(Dolge.)

Dr. Tuma in neseblčnost.

„Nekaka sebičnost“ — nadaljuje dr. Rojic — „je skoro vsakemu človeku prirojena, — a Tumova sega že čez vse meje. V dokaz te svoje trditve Vam povem, da dr. Tuma ni odložil deželne odborništa tudi po tem ne, ko je bil prejel od svojih sopostancev nezaupnico. Vsak drugi človek, kateremu je količkaj na poštenju in spoštovanju, odpovedal bi se bil takoj še celo deželnemu poslanstvu. Dr. Tuma pa se ni zmenil čisto nič za vse to, ker je deželno odbornišvo dobro plačano in ker se nudi tam odvjetniku prilika, da si pridobi dobro klijentelo, poleg tega pa še morda kako odlikovanje. Dr. Tuma je v pismih na dr. Gregorčiča in grofa Alfreda Coronini-ja, katera imam tukaj in so Vam na razpolago, priznal, da imajo poslanci pravico, podeliti in odvzeti deželno odbornišvo, on se pa ni zganil iz svojega mesta, ko so ga pozvali poslanci, naj odloži odbornišvo. Nezaupnica, katera obsega ta poziv, je bila objavljena v „Gorici“ dne 14. julija 1898 št. 2 in Vam je tudi na razpolago.

Človeku, naj bo fizično in duševno še tako zdrav in močan, je težko vestno opravljati dve službi; in da dr. Tuma ni telesno zdrav, je za me gotova stvar; to je priznaval l. 1897 tudi sam v pismih na dr. Gregorčiča, katera imam tukaj pri sebi in v katerih piše, da mora svoje delo opredeliti, ker radi zdravja ne more več ustrajati na dveh mestih. Vzlic temu pa piše zopet v pismu na dr. Gregorčiča in grofa Coronini-ja, tako-le: „Z izvolitvijo v državni zbor se mi bodočnost ustanovi. Po treznem premisleku uvidevam, da je res najbolj ugodno za našo stranko, ako, ostanem tudi deželni odbornik. Sicer pa dobi justični minister s 1. julijem 1897 moč, predstavljati uradnike, kakor mu volja. Ako me izvo-

lijo v državni zbor, bode se pač pomišljaj, premakniti me iz Gorice. Sicer premeščenje pričakujem s precejšno gotovostjo, Imam tudi za ta slučaj svoj načrt tako, da ostanem, kjer sem in se ni bati, da me samovoljno odtegne deželnemu odboru.“

Torej ni zadosti, da je bil državni uradnik z dobro plačo — in državna služba že sama na sebi potrebuje celega zdravega moža — da je bil poleg tega deželni odbornik z letnim dohodkom 1200 gl. — hotel je postati ob enem tudi državni poslanec z dijeto 10 gl. in prosto vožnjo l. razreda na Dunaj in nazaj. Ali ni to ponsobljeni egrizem in kako se to strinja z vestnim izpolnovanjem vseh dotičnih dolžnosti? Kaj pa naj bi rekli k temu davkoplačevalci?

Da je dr. Tuma rekel: „Politik mora skrbeti v prvi vrsti za se, potem še le za svoje volilce itd.“, mora biti res, ker je list „Gorica“, ki je priložen pravnim spisom, prinesel ta njegov izrek, ne da bi bil dr. Tuma kaj oporekal. Tudi pokojni profesor Kragelj je čul te besede v javnem lokalu neposredno iz tožiteljevih ust in je večkrat o tem govoril, ko še ni nihče sanjal o tem, da postanejo predmet kazenske ovadbe. To je ranjki profesor Kragelj pravil tudi profesorju Ivančiču. Vadnični učitelj g. Franc Sivec pa je slišal to Tumovo izjavo na lastna ušesa. Obe pričji mi je slavni sodni dvor odklonil.

Gledé tega: „Dr. Tuma je stopil v pokoj zaradi bolezni do stalno umirovljeni isti dr. Tuma“, moram povedati, da mi je gospod tožitelj iz lastnega nagiba sam pravil dne 18. februarja 1899, ko mi je prišel na moj dom plačati honorar za lečenje svoje svakinje in svoje družine, da je vložil prošnjo za zopetni sprejem v državno službo in da je ponujal vladi v to svrhu, da odloži deželno odbornišvo in deželnozborski mandat ter se odpove vsakemu delovanju v prid Slovincem.

To vest, katera me je silno prese-

sedaj prav ne ve.

Srečno je drugače prišlo drugo jutro in na vse zgodaj so se že zbrali vaščani tam pod gozdom. Ta je nosil sekiro, oni kol, tretji kako staro pištolo, tako da je bila vsa armada kaj grozovito oborožena.

Prišel je še gozdar in vsi so odšli z njim. Bolj v gozdu so dobili gozdnega oskrbnika, celo tolpo drugih gozdarjev in par „lovcev“, ki so bili povabljeni iz trga.

Korakali so dalje.

Nezmagana mi četa smo,

Brez straha in trepetu smo, govoril je eden onih povabljenih in s pomilovanjem pogledal na kmete in njihove sekire.

Bili so že blizu. Ustavili so se in oskrbnik je razložil pomen tega lova, potem določil gonjače in na to lovce prostore. Gozdar Buvk in pa eden tistih tržanov sta bila skupaj.

Gonjači so začeli vpiti okoli po hribih, psi lajati — vmes tu pa tam kako ukanje in glas lovskega rogú.

Buvk je napravil puško in čakal. Tržan se je tresel, kakor šiba na vodi in le s težavo je držal orožje v rokah.

LISTEK.

Gorske slike.

Lov na medveda.

Pri nas se kaj takega prigodi zelo redko. Sicer ni niti volkov ne ličic dosti, a medved je še le prava posebnost.

Pa je pripisal nekoga dne tako sredi poljta Majerski Francek domov ter povedal, da mājka tam v gozdu na Orlivcu jeden volček. Včeraj zvečer je pustil vso živino skupaj, a danes ni volčka nikjer.

Vse se je prestrašilo.

„Huj, kej spake pa je spet“, dejal je stari Šanček, „pa morda si ga le zgrešil.“

„O ne“, pravi Francek, „vse sem preiskal, a ga ni in ga ni.“

„Pe jeskat pejmo“, pravi na to Šanček.

Kmalu se je sešlo kakih pet kmetov in Šanček je vodil celo tja v gozd. Tam pri Barovniški jami dobé neki sled. Ni bilo ne parkelj, ne taca, pa precej veliko je bilo.

„Jezes, križana Marija, kej pe je

netila, sem si tudi zato dobro zapomnil, ker sem bil jaz dr. Tumi dne 7. oktobra 1897. v dosego upokojenja napravil tako spričevalo, iz katerega sledi, da mora biti še dandanes bolan. Sprošnje za reaktivacijo in s trdenjem po časopisih, da je stopil v pokoj radi narodne koristi, vzbujala sum o meni, da sem mu izdal neresnično spričevalo. O tem se prepričate, ko se Vam prečita spričevalo, katero imam v prepisu tukaj.

Jaz kot mož, kateremu gre čast in poštenje čez vse, mislim, da tak človek, kateri se je proglasil narodnim mučnikom, dasi ni imelo njegovo odslovljenje z narodnostnim vprašanjem nič opraviti, človek, kateremu je dalo osmero sopolstencev nezaupečno, človek, kateri ni odložil dež. odborništa, ko so to od njega zahtevali oni, katerim je pismeno priznal to pravico, človek, kateremu je dal častni odsek dež. zbora v javni seji moralno zasužniti, človek, kateremu je sam deželni glavar v javni seji očital, da je zahrbtno delal proti deželnim koristim in katerega je cerkljanski občinski zastop prisilil, da se je moral odpovedati tamkajšnjemu častnemu občanstvu — ne more biti razžuljen na svoji časti in da so ga morali torej drugi nagibi prignati do tega, da je vložil tožbo radi pretveznega razžuljenja svoje časti.

To, gospodje porotniki, je moje osebno prepričanje; Vi pa sodite po svojem prepričanju, jaz se radovoljno ukлонim Vašej sodbi.

(Dalje pride.)

Politični pregled.

Naš avstrijski državni zbor. — V četrtkovni seji so poslance Benatti in tovariši interpelirali ministra za uk in bogočastje zaradi preobnove možkega učiteljskega v Kopru. Potem je zbornica izvršila nadomestne volitve v nagodbeni odsek ter izvolila novi carinski odsek. Zbornica je razpravljala tudi o raznih imunitetnih stvareh. Pri ti priliki je odklonila zbornica zahtevo tržaškega sodišča, da bi smelo postopati proti poslancu Benattiju, katerega toži dr. Tuma zaradi razžuljenja časti. Minister za železnice, pl. Wittek, je odgovoril na interpelacijo poslancev Schalka in Bergerja glede otvoritve pyrnske železnice. Glasom zakona bi se morala ta železnica l. 1904 izročiti prometu, ali nastale so velike težkoče, ki so zahtevale preuredbo podrobnih načrtov, vsled česar je pričakovati otvoritve še le v l. 1905. Le del črte Klaus Windischgarten se izroči prometu že l. 1904, ako bo to možno brez občutnega podražanja del. Prihodnja seja bode v torek.

Razmerje parlamentarnih strank. — Kakor je znano, je v našem parlamentu 425 poslancev. Slovanskih poslancev je vseh skupaj 192. Vse nemške stranske pa imajo 200 poslancev. Italijani imajo 18 posl., socialno demokratskih poslancev je 10. Rumuni imajo pa 5 posl. Po tem takem je razvidno, da ima 9 milijonov Nemcev več poslancev nego jih imajo Slovani, katerih živi v tostranski državni polovici nad 16 milijonov. Pri vsem tem pa nimajo Nemci absolutne večine v poslanski zbornici, ako se jim prišteje tudi socialne demokrate, katerih pa je le 7 Nemcev.

Kričanje in lajanje vedno bliže.

Šum in polom po grmovju. — Bevkuje — nekaj se vali tam v grmovju — bumf — in še hujši polom in šum. „Vsi hudiči“, zaupije, „tu je!“

Pa stopi korak naprej — trzan se umakne dva nazaj.

Šum, polom. Pa sproži drugič — in medved se zakadi skozi grmovje v nasprotno stran. Bevkuje svojega tovariša in kriči ter kliče druge. No, vsem celó se ni posrečilo, da bi zajeli medveda, kateri je gotovo potegnil svoje kosti na varno.

Lov je bil kmalu končan. Vse se je jezilo, češ, ti si kriv — ti si kriv — on je kriv. Bevkov tovariš je komaj lezel domov in skoro da ni padel na tla od strahu.

„Pa smo jih dobili potle tiste hlače, provngove hlače, tistga, kje bivšou na jago z nami. Veste guor na an grm jih biv uobesu — jen — ma kej bom pravu — se prov na spoduobi pradi ldnii — Jen medveda pe nej več zdej, jen ga nej —“

Tako je pravil Šanček večkrat uspeh tistega medvedjega lova.

Gorski.

Protimadžarske demonstracije v Zagrebu. — Radi samomadžarskega napisa in radi govora vseučilišnega rektorja začeli so vseučiliščniki in meščanstvo demonstrirati. Nastali so veliki nemiri, katere posebno neti kruto postopanje madžarske vlade. Mnogo je ranjenih, 300 dijakov so naenkrat zajeli in zaprli itd. Pač žalosten sad madžarske oholosti.

Novi vojaški zakonski načrt in Madžari. — V ogrskem parlamentu se nadaljuje razprava o novem vojaškem zakonskem načrtu, ki se nahaja danes v istem stanju, kakor pred mesecem dni. Ni ga skoro dneva, da bi se ne priredilo po ogrskih mestih shodov, na katerih se odločno protestuje proti temu načrtu. Dan na dan prihajajo v Budimpešto deputacije k predsedniku državnega zbora, da mu izroče resolucije, sklenjene na raznih shodih. V četrtek prišla je v Budimpešto deputacija, broječa več tisoč oseb. — Pri vsem tem pa se nada je vlada, da premaga opozicijo, ne da bi ji bilo treba razpustiti državni zbor. Kako bode to napravila, ni pa do danes še nobenemu znano.

Kongregacijske šole na Francozskem. — Kongregacijske šole, ki se pečajo s poučevanjem postranskih predmetov, zaprejo se s 1. julijem t. l. One pa, ki se prčajo z elementarnim poukom, zaprejo se šole po štirih in več mesecih. Pesnik Coppee izda te dni v več milijonov iztisih manifest na francosko ljudstvo, v katerem bo hudo grajal vlado zaradi razpusta kongregacijskih šol.

V predmestju Grenelle v Parizu je v petek 1000 delavcev demonstriralo za katoliške redovnice in proti nameravanemu iztiranju istih. Francois Coppee izda oklic na francosko ljudstvo proti vladni nameri. Vladni krogi se boje, da se na mnogih krajih vzdigne ljudstvo v brambo zatiranih redovnic in pride do krvavih bojov. Stališče vlade je z vsakim dnem bolj omajano. Ljudstvo ne mara brezverskih vladnih šol. Čuje se, da vlada ne namerava takoj razpustiti in iztirati redov, ki imajo v rokah poduk, in jo dovolila za to daljši rok, ker se boji splošne revolucije. Katoliško dijaštvo v Parizu je v petek pred zbornico priredilo demonstracijo v korist katoliških redov.

Dogodki v Macedoniji. — Zadnje dni je prišlo zopet do raznih krvavih spopadov med ustaši in turškimi vojaki, in sicer v kosovskem vilajetu pri vasi Karbinci ter v sandžakatu Seres pri vasi Demir-Hizar. Na obeh straneh je bilo več oseb ranjenih in ubitih.

Iz Beligrada se poroča, da so dobili rezervisti prvih treh kategorij obvestilo, naj bodo pripravljeni, ker je mogoče, da se pokličejo pod orožje v najkrajšem času.

Da bi se macedonske ustaške čete strože nadzirale, kakor tudi zato, da bi se zabranila ustanovitev novih takih črt, je odredil Hilmi paša, da ne sme biti nobena vas več kot tri ure oddaljena od okrajnih uradov. V ta namen je določeno, da se osnuje po raznih vilajetih več novih okrajnih uradov.

Prišli so v vilajet Janine grški duhovniki, ki so pobirali za bržji grob. Ti duhovniki so pregovarjali arnavtske kristjane, naj se ne puntajo proti Turčiji, kakor delajo to Macedonci, ker je sultan obljubil, da odstopi Eper Grški.

Med Albanci je nastala velika razburjenost, ko so izvedeli, da so bili albanski prvaki, ki so se nahajali v zaporih, odpeljani v Malo Azijo, mesto da bi bili pomiloščeni.

Pretekli teden so našli blizu železniške postaje Dernir-Hizar pretrgano brzojavno črto in sicer kakih 200 metrov na dolgo. Žica je bila ovita okolo jednega brzojavnega stebra, a na koncu žice bilo je pripeto pismo naslovljeno na sultana. V pismu, ki je bilo podpisano od macedonskega odbora, je stalo, da hočejo ustaši uničiti vse z ognjem in mečem, ako se ne izvedó reforme na bolj svobodomiseln način in ako ne preneha Turčija s transportom svojih vojaških čet. V Beligrad je že dospelo šest milijonov patron od onih deset milijonov, katere je Rusija podarila Srbiji. Patrono je izdelala neka virmberska tovarna.

Dopisi.

St. Peter pri Gorici. — V sobotni „Soči“ je iz St. Petra objavljen pamflet brez podpisa, ki se odlikuje po svoji podlosti ter stem tudi izdaja, od koga da je bil spisan. V tem nesramnem dopisu se zaganja dopisnik v naše zavarovalno

društvo za govejo živino ter pri tem tudi podpisane napada. Podpisani se ne čutim poklicanega zavračati skrajno lažnjivi napad na zavarovalno društvo, ker nimam s tem društvom čisto nobene stike, saj niti ud društva nisem, pač pa odločno zavračam napad na moje osebo in sicer: Ni res, da jaz „kot pastir ene ovčice ljubim, druge pa sovražim“, kakor mi očita dopisnik, res je pa, da nobenega ne sovražim, res je pa, da se mi studi in gabi, res je, da odločno obsojam in zaničujem podlo hinavščino istega dopisnika, laži-naprednjaka, kakor se tudi gabi in gnjusi vsem poštenim Šempetercem, ki imajo čast in srečo ga nekoliko natančneje poznati. — Dopisnik mi očita tudi, da sem „v svetih opravilih večkrat dokazljivo raztrešen“. No, katerikrat se vsaki lahko zmoti, vendar pa z mirno vestjo lahko rečem, da se mi tudi v tem oziru ne more ničesar očitati. Ako vé dopisnik za te „večkratne dokazljive raztrešenosti“, tedaj le na dan ž njimi, da bom vsaj vedel, v čem se moram poboljšati. Ako pa dopisnik tega ne stori, ga javno imenujem nesramnega obrekovalca, ki se hoče v svoji onemogli jezi in obupanosti stem potolažiti, da druge blati.

Primož Zakrajšek, kaplan.

Iz St. Petra pri Gorici. — V 25. številu „Soče“ z dne 28. marca je neki dopis iz naše vasi, v katerem neimenovan dopisnik na najgrši in ob enem lažnjivi način napada naše „zavarovalno društvo za govejo živino“. Ptič se po perju in petju spozna, kovač imenovanega dopisa, ki ni nobeden drugi kot naš Peter. pa po svoji surovosti in podlosti. Da, podlost in očevidna mrznja do vsega, kar nosi ime katoliško ali je s tem le količkaj v zvezi, to dvoje je znak vseh dopisov, ki so bili sestavljeni v znani kovačnici.

Sicer dopisnik ne zasluži, da bi se mu odgovarjalo, kajti hudobiji združeni z neumnostjo je težko odgovarjati, vendar pa odgovorimo in sicer radi tega, da drugi zopet enkrat lahko vidijo, kako znajo liberalci pisati in — lagati.

Naše „zavarovalno društvo“ je ustanovil l. 1898 naš bližji g. kaplan Knavs, ki je vrlim Šempetercem še vedno v najblajšem spominu. Ustanovilo se je društvo za vse brez razločka na politično prepričanje. Vsak torej, kdorkoli hoče, lahko pristopi k društvu, in res so v društvu takimenovani klerikalci pa tudi nekateri liberalci, da celo dopisnik sam je menda ud društva.

Udnina se vsako leto tako pobira, kakor določi večina na občnem zboru. Ako bi bil torej pri pobiranju udnine kak nered, naj se obrne dopisnik na občni zbor, ne pa napadati odbora, ki je pri tem čisto nedolžen. Ako pa vé dopisnik, da ne bo mogel pridobiti večine za svoj predlog (kar se prav lahko zgodi, kajti velika večina naših mož ni tako nespametna, da bi se dala od Petra voditi!) ter misli, da se mu krivica godi, lahko odstopi od društva; kdo ga sili, da je ud društva, katero po njegovem mnenju ne ravna pravilno?

Grda laž je, ko trdi dopisnik, da klerikalci niso hoteli spoznati za uda nekoga, ko mu je poginila krava, in sicer da zato ne, ker se je dotični pregrešil proti njim pri volitvah. To je grdo obrekovanje celoga odbora! Dotični mož pri zadnjih deželnozborskih volitvah niti volivne pravice ni imel; pri državnozborskih volitvah, na katere smo pa že davno pozabili, je menda res volil z nasprotniki, vendar se nato nobeden niti spominjal ni več. Ako bi se bili hoteli nad njim maščevati, bi se bili lahko lansko leto, ko je pri posojilnici prosil za posojilo, a na to še misliti nismo, mi namreč nismo tako nizki, kakor so gotovi „naprednjaki“. Res pa je, da odbor tiste osebe ni mogel in ni smel spoznati za uda in sicer zaradi tega ne, ker ni hotela plačati udnine ob času, ko je bila opominjana. Kakor povsod, bila sta tudi pri dotični osebi na domu dva odbornika ter opomnila, da naj plača. Eden odbornikov je še posebej pristavil, da, ako ne plača udnine v teku enega tedna, izgubi pravico do podpore, tako da ne dobi ničesar, ako bi se mu pripetila kaka nesreča, toda dotični se ni zmenil za ta opomin. Pač pa pride potem — čez kake tri ali štiri mesece — ko mu je poginila krava, k odboru vprašat za podporo. Jasno je, da odbor ni mogel drugega storiti, kot ga zavrniti, to je bilo čisto pravilno in tudi pravično naprav drugim društvom; tako bi menda ravnal vsak pošten odbor, ki ima kaj vesti. Sevé liberalni dopisnik bi ravnal po svoji liberalni vesti, a liberalna vest je, kakor

znano, zelo široka in kosmata. Da so pa naši tako zaničevani klerikalci vkljub temu pokazali vendar le svoje plemenito srce do tistega reveža, priča to, da je dotični na priporočilo našega slavn. županstva večinoma pri klerikalcih nabral menda še več podpore, kot je bila krava vredna.

Dopisnik se je nato spustil nad našega gospoda kapelana in pa cerkvenika (ta dva sta mu kakor trn v peti!) ter nju dolži nesreč, ki so se žalibog letos zgodile pri živini. Ta dva sta vsega kriva, to je kratka pa zelo modra sodba našega Petra! No, ta dva bosta pač lahko prenesla ta napad, ki ni nič drugega, kot žalostno ponesrečen poskus maščevanja, saj že pregovor pravi, da oslovski glas ne sega do nebes. Sicer pa v tem oziru dopisniku lahko hitro pomagamo: on pravi, da ne more zaupati v molitve in mašo g. kapelana, a kot pristen liberalce gotovo zaupa v Gabrščekov kalomon. Preskrbi naj se torej s tem svetovno znanim kalomonom, in nesreč bo hitro konec, in ves St. Peter ga bo slavil kot odrešenika! Dragi Peter, podvizajte se, da vas kateri drugi ne prehití! Majhno truda, a slava vas čaka neizmerna! Torej le hitro po kalomon!

Na zadnji odstavek „lepega“ liberalnega dopisa odgovorimo pa tole: Naše „zavarovalno društvo za govejo živino“ ni politično, torej ob času volitev ni „moglo reševati vero“, kakor se glasi očitane, na katero pa dopisnik ne more vzeti patenta, ker se v „Soči“ vedno ponavlja. Da so se pa nekateri društveniiki ob času raznih volitev poslužili svojih državljanskih pravic, tega jim ne more in ne sme zameriti noben pameten človek; ako jim liberalci zamerijo, prosto jim. Mi se za njih jezo ne menimo.

Dopisniku dalje ni všeč, da nekateri udje s svojega doma odneso marsikaj na drugi manj potrební dom, kakor pravi. Mi ne vemo, kateri „dom“ ima dopisnik prav za prav v mislih, a to pa vemo, da bi on prav nič ne ugovarjal, ako bi tudi največji reveži vse svoje reči znesli na njegov „dom“.

Slednjič nam očita, da nam gré pri vseh rečeh le za denar in da se trgamo za „pristranske (!) zaslužke“. Na to natolcevanje ne moremo drugega odgovoriti kot tole: Mi poznamo nekje nekega liberalca, ki ima toliko posestva, da bi prav lahko samo z dohodki svojega posestva dobro preživljal svojo družino, a on ni s tem zadovoljen, ampak si je znal v svoji „skromnosti in nesebičnosti“ pridobiti še drug „pristranski zaslužek“, ki mu na leto stolake donaja; mož tudi s tem še ni zadovoljen, kajti ima pravico prodajati žganje, česar menda ne opravlja v svojo izgubo; pa tudi s tem še ni zadovoljen, ima namreč tudi „botogo“, v kateri meri in „vaga“ s toliko natančnostjo, da pravijo ljudje, da „muhe vaga“. Kaj pravite k temu? Ali se ne trudi tudi ta mož za „pristranske zaslužke“, ali ne dela za „okroglo, katero se deva v žep in nosi sliko cesarjevo“?

Ako ga vi — dopisnik — poznate, primite tudi njega nekoliko za njegova dolga in kosmata ušesa; če ga pa ne poznate, obrnite se na nas, da vam ga bomo še natančneje popisali! Za sklep samo še to: bili so za liberalce res zlati časi, ko so naši možje na vse liberalne lumparije pohlevno molčali, toda tisti časi so minili. Ako hočete imeti boj, mi smo pripravljeni, a bojevali se bomo tako, da vam bo ušesih šumelo!

„Tisti, ki se trudi za pristranske zaslužke“.

Iz Vojštelce. — Zahvaljujemo se c. kr. poštnemu ravnateljstvu v Trstu, da nam je naklonilo poštno nabiralnico. Zvezana je s c. kr. poštnim uradom v Kostanjavi s tridnevnim prinašanjem in odjemanjem v tednu. Upanje pa imamo, da dobimo tudi vsakdanjo zvezo. Prav potrebno! ker pač premalo je, le trikrat na teden dobivati novine.

Iz Zapotoka. — Po dolgih letih smo zopet slovesno obhajali god patrona naše vikarije sv. Gabrijela. Maji in zastave pred cerkvijo, slovesno pritrkovanje zvonov raz lepo razsvitljenega zvonika so v predvečer oznanjali praznik našega patrona. Imeli smo dve sv. maši in slovesno popoldansko službo božjo. Zapo-točani smo bili vezeli lepega domačega praznika in se srčno zahvaljujemo našemu c. g. vikarju, ki je praznik in lepo slovesnost vpeljal.

Iz Trsta. — Ravno sem čital, kako se „Edinost“ jezi, da „Primorski List“ ni hotel priporočiti prošnje „Slovenije“

za kako podporo od strani kat. društev. Nekam čudno mi se je zdelo to zgražanje: če bi bil „Narod“ ali „Soča“ prinesel sličen članek o „Danici“, bi se težko „Edinost“ kaj zmenila. Sicer pa se tudi „Edinosti“ tudi lahko dokaže, kako se drži ona gesla: „Svoji smo“, enostavno s tem, da se ponatisne njen članek, ampak s to razliko, da se mesto „Slovenija“ postavi „g. Krančič, kaplan v Rimanju“. Članek bi se tedaj glasil skoraj doslovno tako-le:

„Ko smo čitali te, — sit venia verbo — te hujskarije, nam je rudečica jeze zalila v obraz. To je sramota, taka hujskarija proti svojo, proti sinu lastnega naroda. G. Krančič je na krščanskem principu. In le korektno bi bilo, ako bi strogo verske reči prepuščali poklicanim faktorjem. Proti g. Krančiču ne more biti nikakega opravičenega prigovora. In mari ni v istem ljudstvu, za katero se hočejo zavzemati gospodje okoli „Edinosti“ delovali in še vedno deluje g. Krančič? Do teh se obračamo danes z apelom naj delujejo na to, da se duhovi umirijo in naj se postavijo po robu takemu odlojzemu postopanju, tako neslovenskemu hujskanju proti slovenskemu duhovniku. . . . Gospodje so poklicani (ali bi morali biti poklicani) v to, da se širita moral in poštenje in da se utrjajo značaji. Ali tako se ne utrjajo značaji. Ne tega se ne dosega s tem, da se slika kot karikatura v Škratu! slovenskega duhovnika, da se odobruje nastop Rimanjcev proti njemu. Gospodje naj ne pozabljajo, da mladi g. kaplan je — naš. In tudi če je na njemu (po mnenju gospodov) kaka hiba, je vse eno naš. Ako se gospodom zdi, da kaj ni prav, naj govore in naj skušajo popraviti. Tako nemško-nekrščansko nastopanje (to besedo rabi „Edinost“ proti „Prim. Listu“) mora ogorčiti vsakogar. Tako hujskanje moreta narekovati le strast in fanatizem.“

Če je torej nastop „Primorskega lista“ proti „Sloveniji“ — hujskanje, naj bi „Edinost“ povedala, kako se mora imenovati nastop proti g. Krančič.

(Op. ured. Za zadnjo številko zakasnelo. Se priporočamo.)

Novice.

Č. gg. naročnikom. — Kdor lista radno ne prejema, naj reklamira: „Zadnje štev. lista nisem prejel“. Pismo bodi odprto, znamke ni treba. Na ovitku naj se poleg naslova napiše: „Reklamacija“.

† Filip Abram. — Z Dunaja nam je došla ravno kar pretužna vest, da je tam po kratki bolezni v 67. letu svoje dobe zatisnil oči senatni predsednik pri najvišjem sodnem in kasacijskem dvoru, naš kraški rojak gosp. Filip Abram. Pogreb bo jutri. Večna luč naj mu svetli!

Za „Alojzijevišče“ je prejela uprava „Primorskega lista“ 4 K, katere je daroval g. Otilij Medveš, kaplan iz Volč.

Za „Slovensko slottišče v Gorici“ oziroma za „kat. društvo detoljubov“ so darovali: P. n. B. Pajnter 1 K, T. M. 20 vin., Č. g. Otilij Medveš, kaplan 1 K.

Slavnost „Slov. kat. delavskega društva v Gorici“. — Kakor smo že sporočili, blagoslovila se bode društvena zastava dne 3. maja t. j. na praznik varstva sv. Jožefa. Za danes dodamo še, da bode slavnostno zborovanje in veselica v proslavo papeževega jubileja ob 4. uri pop. v Št. Petru v prostorih kmetijske zadruge. Nekatera društva, ki se žele udeležiti slavnosti slovenskega delavstva v Gorici, so se že oglasila. Upamo, da bo 3. maj za slovensko delavstvo v Gorici lep in vesel praznik.

Slavnemu občinstvu naznanjamo, da imamo še v zalogi pri upravi „Prim. lista“ 6000 knjižic „Bratje in sestre, vse dosežemo z gorečo molitvijo!“ Knjižica ima 30 strani, prodaja se po 8 vin. Priporočamo župnim uradom in katehetom za darila domačim pridnim učencem in drugim. Knjižica je po nizki ceni, pripravna za vsakega vernega kristjana. Naročite dokler imamo v zalogi. Kdor želi naročiti, pošljemo mu jo na ogled.

Ravnatelj tukajšnje državne gimnazije vpokojen. — Te dni je bil na lastno prošnjo vpokojen ravnatelj tukajšnje državne gimnazije g. šolski svetnik Gross in mu je bil pri tej priliki podeljen naslov vladnega svetnika.

Pravilno bi bilo, da bi se ravnateljstvo mesto razpisalo. Ali ker je prišla taka pravilnost pri šolskih oblastnjah, posebno pri nas, skoro že iz mode, je mogoče, da se tudi sedaj to mesto

popolni brez razpisa. Na vsak način pa je že skrajni čas, da se pošlje v Gorico za ravnatelja državne gimnazije moža, ki bode znal vpoštevati naše razmere in ki bode tudi jezikovno vsposobljen. Res je sicer, da je goriška gimnazija zavod z nemškim učnim jezikom. Ali res je tudi, da obiskujejo ta zavod po ogromni večini dijaki slovenske in italijanske narodnosti, narodnosti, ki sta izključno domači na Goriškem. Zato pa je tudi resnica, da je gimnazija z nemškim učnim jezikom v Gorici pravi pravcati škandal. Da je bil ta škandal še večji, pošiljali so k nam za ravnatelja dozdej trde Nemce, ki niso poznali ne naših razmer, še manj pa deželnih jezikov, tako, da se niso mogli niti razumeti s stariši ogromne večine učencev obiskujočih goriško državno gimnazijo. Poleg tega pa — in to je najhujše — postavljali so se strogo na stališče, da je goriška državna gimnazija nemški zavod in so se glede znanja in učenja nemščine strogo držali merila, kakoršno je v navadi na gimnazijah na nemških zavodih v nemških deželah, katere obiskujejo otroci čisto nemških staršev, ki niso v svojem življenju slišali druge govornice, ako ne nemške.

Zahvala. — Podpisano načelnštvo si šteje v dolžnost, izreči svojo najiskrenejšo zahvalo vsem spoštovanim damam in gospodom, ki so se tako prijazno odzvali njenemu klicu na sodelovanje, ter s tako požrtvovalnim trudom pripomogli k sijajnemu uspehu zadnjih dveh priredb; in gotovo pritegnejo tej zahvali vsi udeležitelji teh dveh krasnih večerov, ki sta jim nudila slasten užitek, prinesla znaten dohodek v narodno korist, in bila na čast goriškim Slovincem. Imenoma bode zahvaljeno neumornemu pevovodju g. I. Mercini in častitim pevkom, med njimi v prvi vrsti solistinjim gospej Irmi Fon, g.čnam M. Hafner, Kl. Hrovatin in M. Rupnik, kakor tudi spremljevalcu na klavirju, g. VI. Premrou; g. prof. Gvaizu za umetniško pripomoč pri pripravah na odru ter sestavljanju živih podob, g.čni Bagnalasta za mimična navodila; g. Ern. Klavžarju za deklamovanje; gosp. Makucu za spretno izdelovanje tehničnih potrebščin in izvrševanje sprememb na odru; gospodom Drufovka in dr. za udeležitev pri živih podobah; konečno častitim podpirateljem stvari v gmotnem oziru, tako kupovalcem vstopnic in sedežev, nadpladevalcem in doposiljateljem prispevkov. Bog jim plati!

V Gorici dne 29. marca 1903.
Načelnštvo ženske podr. sv. C. in M.

Koncert „Glasbene Matice“ v Ljubljani se bo vršil dne 22. in 23. aprila v ljubljanski stolnici, vsakikrat ob 7. uri zvečer. Cerkev bo električno razsvetljena. Cerkevne klopi bodo numerirane in poleg tega bodo postavili še stole v cerkev. Pevski zbor „Glasbene Matice“, močan 160 pevki in pevcev, in godba, močna 60—70 mož, bode nastavljena pred veliki oltarjen. — P. Hartmanov oratorij „Sv. Frančišek“, si je v najkrajšem času osvojil občudovanje vsega glasbeno izobraženega sveta. Nadejati se je, da bo tudi slovensko občinstvo prihitelo v Ljubljano, da se udeleži tega znamenitega koncerta, med Slovenci prvega svoje vrste. Kdor je kdaj slišal zbor „Glasbene Matice“, je gotovo prepričan, da bo ta koncert nudil občinstvu nekaj izvanrednega, kajti s ponosom se smemo nadejati, da bo uprizoritev oratorija po zboru naše „Matice“ dosegla, ako ne nadkrilila vse dosedanje domače in tudi inozemske slične prireditve. G. skladatelj p. Hartmann pride sam h koncertu. Vstopnice se dobivajo v trgovini g. G. Lozarja na Mestnem trgu v Ljubljani po 10 K, 8 K, 6 K, 5 K, 4 K, 3 K in 1 K. Naročajo se lahko tudi pismeno.

„Slovenija“ in „Centralna posojilnica“. — G. visokošolec v „Edinosti“, ki radi naše notice o prošnji „Slovenije“ napada dr. Gregorčiča, odgovorimo le to, da smo notice prejeli z dežele, in smo o prošnji „Slovenije“ na „Centralno posojilnico“ zvedeli šele iz „Edinosti“. „Centralna posojilnica“ in nje načelnik sta popolnoma nedolžna. Nas pa veseli trditev g. visokošolca, da bode „Slovenija“ in nadalje obstala brez „katoliškega“ denarja „Primorskega lista“. Naši somišljeniki pa naj toliko bolj podpirajo „Danico“ in „Zarjo“.

A. Gabršček in katoliška moral. — V sobotni „Soči“ je Andrej z Gosposke ulice priobčil odgovor „Slovencu“, ki dokazuje, kako je prezgodnja

pomladna toplota vplivala na njegovo možgane. A to je njegova stvar. Protestujemo pa proti besedam, katere je med drugim zapisal: „Vse Kristusove nauke so vrgli med staro šaro židovskih pravljic starega zakona, a vzor jim je ligurijanski talmud, ki obsega jeden sam smoter, strahovlada klerikalne sodrge nad celim svetom, a sredstva v ta namen: laž, obrekovanje, natolčevanje, terorizem, bojkot, vice, pekel, nebesa.“

Pozivljamo A. G.—ka, naj dokaže, da morala sv. Alfonza res tako uči in to dovoljuje. Dokler pa tega ne dokaže, imenujemo ga z imenom, ki je stalen v predalih njegovega lista. Torej na dan z dokazi!

Mestne volitve. — Imenik volilcev za prihodnje dopolnilne mestne volitve bode izložen v prostorih magistratnega poslopja in sicer nahajajočih se v drugem nadstropju, začenši s prvim aprilom t. l. skozi štiri tedne. Toliko na znanje onim, ki se hočejo brigati za svojo volilno pravico, ali pa sploh za to, da se prepričajo, da li se nahaša imenik volilcev v redu ali pa ne. Reklamacije proti morebitnim nepravilnostim uložijo se lahko pri tukajšnjem magistratu v dobi osmih dni, ki začnejo z 29. aprilom t. l.

Pomanjkanje vode. — Pomanjkanje vode občuti se v našem mestu od dne do dne vedno hujše, tako da se meščani opravičeno že resno hudojejo na mestne očete, ki so do zdaj skrbeli le za dragocene načrte, a niso ničesar storili, da bi priskrbeli meščanom vode. Pri tem mrmranju in posebno pa še za to, ker se bližajo dopolnilne volitve, je umevno, da morajo naši mestni očetje, ki radi sede v mestni hiši, saj navidezno ganiti ter pokazati, da so jim potrebe meščanov pri srcu. Zato se je pa podala v petek neka komisija v Kronberg ter si ogledala tam neki izvirek, ki je pa last grofa Coroninija. Ta komisija se je baje prepričala, da daje omenjeni izvirek zdaj ko je suša, 570 hl. vode na dan, dočim dajejo vsi ostali mestni izvirk 4032 hl. vode. Grof Coronini zahteva za ta izvirek baje 14.000 K in mestna uprava se misli z njim o ti zadevi pogajati.

Vojaška srboritost. — Ko se je vračal dne 23. marca zvečer Anton Paškulin iz Št. Andreža z dela domov, srečal je blizu svoje hiše štiri vojake, katerim je voščil dober večer. H kratu pa skoči jeden vojakov k njemu ter ga tako močno udari po glavi, ga se je Paškulin zgrudil na tla. Ko je Paškulin za nekaj časa potem vstal, sledil je vojakom. Ali ko so ti kmalu potem srečali zakonska Marijo in Alojzija Devetak, pristopili so tudi k njima ter jih natepli. K sreči pa sreča kmalu potem Paškulin redarje, katerim pove, kaj se je dogodilo. Redarji so šli za vojake ter jim sledili celo do vojašnice. Tam so naznanili vso zadevo in kmalu potem zaprli so jednega izmed vojakov, namreč nekega Schuko.

Stekel pes. — V petek zjutraj okolo sedme ure videli so na sprehajališču blizu kolodvora velikega psa, ki je izgledal jako čudno in kateremu so se iz gobca cedile sline. Spoznali so koj, da je ta pes stekel. Opozorili so mimogredoče, naj se ne bližajo psu. Potem pa je prišel neki gospod s puško in je psa ustrelil. Kasneje pa je prišel na lice mesta mestni živinozdravnik s konjederecem. Konjederec je odpeljal psa. Odsekali so mu glavo ter jo poslali na Dunaj, da se tam natančneje prepričajo o bolezni. V sled tega je odredil tukajšnji magistrat, da morajo nositi vsi psi nagobčnike in da ni dovoljeno voditi po mestu niti na vrvi psov brez nagobčnika. Konjederec ima namreč ukaz, da polovi vse pse, katere bi videl na prostem brez nagobčnika. Poleg tega vabi magistrat vse one, ki bi bili uhitega psa videli zadnje dni, da se je nahajal v družbi drugih psov, da mu to naznanijo. Ob enem je strogo prepovedano jemati s seboj pse v javne lokale, na omnibuse in na tramvaje.

Človeško okostje. — Pri kopanju temelja za novo poslopje tik južnega kolodvora, ki je namenjeno za carinaki urad, zadeli so ob jako dobro ohranjeno človeško okostje. Našli so poleg okostja tudi neki stari denar.

Vagon je skočil s tira v soboto jutro na južnem kolodvoru. Nesreča se ni prepetila.

Pil bi vsak hudč. plačal pa nič. — Zapri so fiakarja Ant. Baštjančiča, ki je brez vinarja v žepu v kavarni „Armonia“ popival ter ni mogel o sebe plačati.

Nagle smrti je umrl v soboto neki Rihard Goldsticker iz Breslave. Zadel ga je srčna kap.

Otroški vrtec v Devinu. — Županstvo devinske občine odpre tekom tega meseca javen otroški vrt v lastni hiši v Devinu. Upravo in oskrbovanje vrtca prevzame občina sama. Troški se pokrijejo z radodarnimi doneski in eventualni primankljaj iz občinske blagajne. Predsedništvo društva „Šolski Dom“ v Gorici je, v to naproseno, dalo občini na razpolago društveno v Devinu nahajajočo se šolsko opravo in učila za otroški vrtec brezplačno. Vrtu tega prispeva društvo letos k vzdrževanju tega vrtca z zneskom 100 kron.

Iz Snežec pri Biljani nam poročajo, da so dogradili cerkvico Marije Device in zvonic. Zahvaljujejo se nepoznanim dobrotnikom, ki so darovali čez 1500 K za zgradbo cerkvice. Bog jim obilo povrni.

Naš prestolonaslednik. — Ogrski časopis „Övendő“ je priobčil o našem prestolonasledniku nadvojvodi Francu Ferdinandu daljši članek pod naslovom „Nadvojvoda Franc Ferdinand na svojem domu“. Mej drugim piše omenjeni list o nadvojvodi Francu Ferdinandu tudi to-le: „Nadvojvoda in njegova soproga živita najraje sama za se. V gledališču zabajata prav poredkoma. Cesar je nadvojvodi in njegovi soprogi jako naklonjen. Odkar sta poročena, so obiskali kneginjo že vsi nadvojvode, razun nadvojvode Friderika, kojega hči je bila namenjena za ženo nadvojvodi Francu Ferdinandu. Kneginja Hohenberg je jako lepa in jako zdrava gospa in ljubi jako šport. Nadvojvoda pa čita mnogo listov raznih tendenc ter prireja iz njih izcerpe za cesarja. Govoreč o časnikih, pravi nadvojvoda, naj le pišejo o meni, kar hočejo, pride pa čas, ko se bodo prepričali, da so me sodili krivo. Nadvojvoda in njegova soproga sta vsaki dan pri s. v. m. a. š. i. Spolnuieta natančno postne predpise in ne jesta mesa o prepovedanih dneh. K spovedi gresta vsak mesec. Njuni spovednik je pater Fischer. Večkrat se prigodi, da se o polnoči poslovita od gostov, ter se podasta k molitvi v domačo kapelo.“

Biškote na korist družbi sv. Cirila in Metoda slovenski rodoljubi zahtevajte v vsaki prodajalni in pekarni. Ti biškoti so najboljši. Naročila sprejema družbin založnik S. H. Škerl, Sv. Ivan pri Trstu.

Za kratek čas.

Žida ven. — Pravijo, da je nek žid prišel v nebesa po neprevidnosti sv. Petra in začel s kupčijo nadlegovati nebeščane. Od sv. Lavrencija je hotel kupiti trpiž, od sv. Elizabete zlato krono, od sv. Barbare zlati kelih. Svetniki so se pritožili pri sv. Petru. Sv. Peter zaukaže enemu angelju, da naj zunaj pred neboškimi vrati parkrat zatrobijo. Tra-ra, tra-ra! V prvo in drugo! „Joj to bo kaka dražba“, zavpije žid in skoči pred vrata, da bi mogoče kaj kupil. Tu zaloputnejo vrata za njim, in žid je bil zunaj.

Ribniška drvarja. — Nek Ribničan je šel se sinom v hosto, da bi posekal močno bukev. Da bi bukev lažje padla, priveže dolgo vrv na vrh in upreže konja. Konj potegne. A ker je bil konj preblizu, se bukev na konja podere in mu vrati popolnoma odnese. Sin gleda in gleda — vrati posebej — truplo posebej. „Sin! kako bo s konjem?“ vpraša oče od daleč. „Oče nič prav ne bo več ta konj. Za jahač bo še pa za vozit ne bo več!“

Tržne cene.

Za 100 kg.

Kava: Santos . . .	K 190—	do 200—
„ Sandomingo „	240—	260—
„ Java . . .	240—	260—
„ Portorico . . .	260—	280—
„ Ceylon . . .	320—	360—
Slakdor . . .	88—	89—
Špeh . . .	160—	180—
Petrolij v sodu . .	32—	33—
„ „ zaboju . .	10 50	11—
Maslo surovo . . .	170—	190
„ kuhano . . .	200—	220—
Otrobi debele . . .	10 40	12—
„ drobne . . .	10 40	11—
Turšica stara . . .	16 40	17—
„ nova . . .	15—	16 60
Oves . . .	15—	18—

Moka ogerska:

št. 0 K 28—	št. 1 K 26 80	št. 2 K 26 20
„ 3 „ 25 80,	„ 4 „ 25.—,	„ 5 „ 24—
	št. 6 K 22—.	

„Krojaška zadruga“

Gorica,
Gosposka ulica št. 7.

Ravno došle

so zadnje novosti raznega krojnega blaga za spomladansko in letno sezono. kakor: Volne, perkal, Oksfort, Batist, satin, Zefir, svilo za prati, Tennis, Pique bele in barvane. — Moška sukna po vsaki ceni in veliki izberi. — Nadalje ima bogato zalogo platna, Chifona in prtenine, hlačevine, volnene odeje, kovtrov, bombaževine, žepnih rut, robcev, ovratnikov, naprsnikov in raznih drobnin.

Preproge, zagrinjala in pogrinjala iz volne in bombaževine. Tudi se še naznauja slavnemu občinstvu, da se razprodaja vse od prejšnjih sezon zaestalo blago pod lastno ceno.

Na zahtevo stranke pošiljajo se uzorci poštne prosti hitro in točno.

Konečno se naznauja slavnemu občinstvu, da so cene tudi vsemu novemu blagu tako nizke, da se ni bati nikake konkurence!

Cene so stalne!

Zdaj se nudi rojakom v mestu in na deželi prilika za pošteno in solidno postrežbo!

Jako pomnožena zaloga:

Molitvene knjige,

najrazličnejše in trpežno vezane, čisto nizke cene od 30 vin. navzgor, 10 točno plačanih 1 na vrh.

Svete podobe:

najlepše sedanjega časa, neverjetno nizke cene, za 1. sv. obhajilo nad 40 različnih, 100 komadov od 2 K 40 v navzgor, razne druge 100 kom. od 60 v navzgor.

Pisarniške potrebščine:

po najnižjih konkurenčnih cenah, uradni papir 250 pol od 2 K navzgor, pisemski „ 100 „ „ 60 vin: „ zavitki „ 100 „ „ 50 „ „

Rapid nov, jako praktičen peresnik s tinto 3 K.

G. Likar, Gorica, Semeniška ulica hiš. št. 10.

Zahvala.

Podpisani se presrečno zahvaljujem vsem, ki so 22. marca v Velikem dolu na Krasu vdeležili se pogreba naše sestre oziroma sorodnice

Neže Kokošar.

Zahvaljujemo se preč. duhovščini in še posebej preč. g. vikarju L. Štubeljnu za duhovno tolažbo v zadnji uri, za prireditelje pogreba in lep nagrobni govor, pevcem za nagrobno, kakor tudi vsem vikarijanom in ptujcem, ki so ranjci z vdeležbo izkazali zadnjo čast.

Žalujejo sorodniki.

Na Idriji, 27. marca 1903

Za streljanje

pri cerkvenih in posvetnih slavnostih so oblastveno dovoljeni in priporočeni

edino le papirnati topiči (bombe)

kateri se izdelujejo v pyrotehničnem laboratoriju pooblaščenega in priznanega pyrotehnika Ferdinanda Makuca v Gorici.

N. B. 100 (sto) topičev stane 20 gld. oziroma 40 K.

Teodor Slabanja, srebrar,

v Gorici, ulica Moreli 12.

priporoča prečast. duhovščini za izdelovanje cerkvenih posod in orodja. Pripravo cerkvenega orodja olajšuje revnim cerkvam s tem, da daje tudi na obroke. Obroke si pa preč. p. n. gospod naročevalec sam lahko določi.

Naznanilo!

Podpisani krojaški mojster naznanjam slav. občinstvu, da sem odprl novo delavnico v lastni hiši na Kolehah št. 205 pri Kojškem. Izvršujem vsakovrstne obleke ter imam v zalogi raznega sukna, tkanine in izgotovljenih srajc.

A. Mavrič, krojač.

Berite! Berite!

V Bazaru

(Pri „Ljubljancu“)

v Gorici, Riva Castello št. 4, so cene, brez vsake konkurence.

Ovratnice raznih barv od 10 kr. dalje
Jaeger-srajce „ 50 „ „
Nogavice za ženske „ 10 „ „
„ „ „ 10 „ „
Moderci „ 40 „ „
Ovratniki za gospode 1. vrste po 12 kr.
Kriče za obleke „ 10 „ „
Pisemski papir v mapah „ 5 „ „
Glycerinovo milo „ 2 „ „
Velika zbirka razglednic po „ 1 „ „

Opomba. Omenja se, da gori omejeno blago ni ceni primerno bazarsko blago, temveč solidno in regularno. Nastavljene nizke cene se opravičujejo s tem, da je blago kupljeno iz velike konkurenčne mase, katera se je prodala sodnim potom pod tovarniško ceno.

Zaloga vina!

Na prodaj je belo in črno brsko, vipavsko, furlansko in istrijansko vino. — Odpošilja se na vse kraje v sodčih od 56 litrov naprej. Po trežba je točna.

Se priporoča s spoštovanjem

Josip Toroš,

Via del Ponte Isonzo h. št. 6.

Gorica.

Anton Fon.

klobučar in gostilničar v Semeniški ulici, ima bogato zalogo raznovrstnih klobukov in toči v svoji krčmi pristna domača vina ter postreže tudi z jako ukusnimi jedili. Postrežba in cene jako solidne.

PETER COTIČ

čevljarški mojster

v Gorici, Gosposka ulica št. 14. priporoča svojo delavnico.

Naznanilo.

Podpisani si usoja naznanjati slav. občinstvu, da dokler ni pripravljen fotogr. atelier v mestu, imam na svojem stanovanju delavnico in pomočnika, da bodem sam lahko popotoval po okolici, ter bodem sprejemal naročila, in jih izvrševal v kolikor mogoče najkrajšem času.

Torej se priporočam slav. občinstvu za naročila na vsa v fotogr. stroko spadajoča dela.

Priporočam tudi velike fotogr. (povečave) do naravne velikosti, eno barvene, in v naravnih barvah, kakor tudi na platno z olnatimi barvami.

Nadalje fotogr. na porcelanasto in stekleno posodo, in na porcelanaste plošče za nagrobne spominke itd. fotogr. na papir, platno, žido, les, na poduradne igle za ženske in moške, na zapestne gumbe itd. z zlatimi ali tudi z double okovi, ter majhne fotogr. v obliki pisemskih znamk, po vsaki fotografiji, tudi po stari.

Posebno pa priporočam krasno dovršene razglednice, najnovejše vrste, kakoršnih še do sedaj ni bilo po deželi, ter za manjše občine tudi samo 500 kom.

Vsako naročilo pismenoali ustmeno izvršim takoj, ter pridem na dom brezplačno.

Dokler ne naznanim v časopisih mojega prihodnjega stanovanja in atelierja, naj se vsako naročilo in naslov glasi: Gorica, Št. Peterska ulica št. 48.

S spoštovanjem se priporočam udani

Fran Weis, fotograf.

Vsaki gospodinji

je čestitati, ki glede na zdravje, prihranek in dobri okus uporablja Kathreiner-Kneippovo sladno kavo.

Vljudna prošnja: Pri kupovanju ne zahtevajte samo „sladne kave“, ampak izrečno vselej — Kathreinerjevo — Kneippovo sladno kavo in odjemajte jo le v izvornih zavojih, kakršnega kaže ta podoba.

